

“Si de vegades dubto de l’estratègia estatutària, més dubto de les alternatives”

Què n’espereu d’aquest congrés de CDC?

—Hem de destinar els principals esforços a definir el projecte polític. Un projecte que per a mi té dues potes irrenunciables, i que no s’entén l’una sense l’altra. L’una és un projecte de país, de Catalunya, d’afirmació de la nostra identitat, de guanyar progressivament cotes de sobirania. L’altra és un projecte per a les persones d’aquest país, que resolgui els seus problemes, que els parli d’aquelles qüestions que els preocupen.

El conjunt ens ha de fer aparèixer com una força nacionalista, com una força que parla a la gent d’aquells temes que més la preocupen i li afecten la vida diària. I d’una força política il·lusionada. Tot això ha de ser el resultat d’aquest debat congressual.

En aquest congrés hem de tancar-nos dins les sales de comissions, però, metafòricament parlant, haurien de tenir unes grans finestres, per veure com passa la gent del carrer. Hem de recordar sempre que els resultats dels nostres debats i de les nostres decisions polítiques i estratègiques no ens han de satisfer a nosaltres, sinó donar respostes a la gent que passa per allà fora.

—Pel que dieu, sembla que no us acaba d’agradar com es plantegen alguns debats polítics, com el del sobiranisme-independència dins la vostra formació?

—No no, cap d’aquests debats no em treu la son. Els trobo molt interessants. Però nosaltres, com a CDC, connectarem amb el gruix de la ciutadania parlant de projecte per a Catalunya, però parlant també de projecte per a les persones. Seria erroni que el nostre discurs fos molt elaborat des del punt de vista nacionalista, però poc potent des del punt d’aportar solucions als problemes de la gent. Han de ser dos missatges complementaris. I així ha estat sempre a Convergència.

“Se’m fa impensable, atesa la feblesa de Catalunya, que el govern de la Generalitat pugui anar a defensar a Madrid un acord sobre el model de finançament sense CIU”

Lluís Recoder (Barcelona, 1956) és alcalde de Sant Cugat amb una còmoda majoria absoluta. És un dels alcaldes convergents de més pes. I forma part d’un nou sector emergent que, des dels càrrecs municipals, esdevenen les principals peces institucionals del partit.

Parlant amb alguns altres càrrecs municipals, comentem que la imatge que molta gent té de Convergència no té res a veure amb la que en tenim nosaltres mateixos. De vegades la gent ens percep com un partit catalanista i conservador, però nosaltres sabem que som tots nacionalistes, que aspirem a les màximes cotes

d’autogovern pel país i que som persones amb una preocupació social molt profunda. Allà on governem fem polítiques socials potents. I diria que molt més modernes que les que practiquen tots els partits del tripartit, separadament o conjuntament. El que fa l’Albert Batalla a la Seu, en Salvador Esteve a Martorell, en Josep

Poblet a la Diputació de Tarragona o en Joan Carles Garcia a Tordera, en Santi Vila a Figueres o en Ferran Bel a Tortosa, o allò que intentem fer aquí a Sant Cugat forma part d'aquest estil de política que voldríem que la gent percebés. Per tant, potser tenim un problema de comunicació. Ens hi hem d'esforçar. Hem de posar molt l'accent social en el nostre discurs i transmetre-ho més bé.

—Des del catalanisme, i concretament també dins el vostre partit, hi ha qui diu que la via estatutària —i vist com ha anat i va el procés estatutari— per a resoldre aquests projectes de la gent, també ha arribat a un límit. Compartiu aquesta idea?

—A mi encara em queda un dipòsit d'esperança. I sé que la nostra lluita mai no ha estat fàcil, que hem anat guanyant espais de llibertat pas a pas. Si de vegades dubto de l'estratègia estatutària, més dubto de les alternatives. Les veig molt més difícils o condemnades al fracàs. Per tant, tenim un horitzó, l'estatut del 30 de setembre, i aquesta ha de ser la nostra fita. Evidentment, passant per un bon sistema de finançament. Això és fixar-se fites que són a l'abast a mitjà termini.

Si aparem la reivindicació d'una millora de l'autogovern i ens plantejem directament l'assoliment d'un estat, ens pot deixar molt satisfets, però ni connectarem amb la majoria del país ni em sembla, ara per ara, una opció viable.

—Així i tot, en aquest procés de refundació del catalanisme, i amb la proposta de la casa gran sobre la taula, creieu que CDC ha de concretar més l'horitzó polític per a Catalunya, tal com demanen alguns sectors del partit?

—La casa gran és la voluntat de sumar voluntats en un projecte de país. Per tant, si la volem gran, la teulada ho ha de ser també, per a facilitar que s'hi aixopluguin persones que no pensin exactament igual. Si aquesta teulada es fa molt petita, hi haurà gent que s'hi sentirà incòmoda. Hem de definir un projecte com ho hem fet històricament. Nosaltres ara anem a favor del dret de decidir. Sempre hem anat a favor del dret d'autodeterminació, és a dir, que Catalunya sigui allò

que els seus ciutadans vulguin. Sota aquest objectiu, s'hi poden aixoplugar persones amb aspiracions nacionals que no són exactament iguals, però les necessitem totes. CDC necessita gent com l'Àngel Colom, i desencantats del PSC. I no patim, perquè el tram que podrà fer tota aquesta gent plegats serà molt llarg.

—En el cas de la negociació del finançament, és factible de pensar en una posició comuna a Catalunya?

—Hauria de ser-ho. Quan dic això, m'acusen de *sociovergent*. Ni sóc això ni *esquerrovergent*... No me'n refio d'Esquerra, però encara menys dels socialistes. Però se'm fa impensable, atesa la feblesa de Catalunya, que el govern de la Generalitat pugui anar a defensar a Madrid un acord sobre el model de finançament sense el primer partit de l'oposició, CiU, de la mateixa manera que se'm fa inassumible que CiU pugui anar a Madrid a defensar un model de finançament sense un acord amb el govern i els partits que l'integren. Són qüestions clau de país que requereixen acords, igual com unes altres: per exemple, l'ensenyament, les infraestructures, etc. Són qüestions que requereixen aquest consens entre les principals forces polítiques del país.

Ara, tampoc no crec que al congrés ens hàgim de plantejar una proposta de model de finançament. El que ens correspon és parlar d'horitzons, de projectes. El dia a dia s'ha d'abordar des dels programes polítics i les decisions que aniran prenent el secretari general, l'executiva nacional o el consell nacional, etc.

—Quina reacció creieu que ha de tenir CDC en cas d'una eventual retallada estatutària al Tribunal Constitucional?

—Primer hauríem de veure la sentència com és. Però, en tot cas, no podem admetre que se'ns faci trampa, i que l'Estatut aprovat pel poble de Catalunya en referèndum sigui escapat pel TC. Si això passa, hauríem de tenir una reacció molt seriosa, que podria passar, fins i tot, per fer marxa enrere en el procés.

—Un altre punt de debat en aquest congrés és la relació entre CDC i UDC. La federació no ha resultat

prou eficaç, fins ara, sembla. Com us mireu aquesta revisió, si és que cal?

—Hem de fer una aposta perquè la federació funcioni, ara, amb un grau suficient de flexibilitat perquè en l'àmbit local siguin la Convergència i la Unió de cada lloc que decideixin si volen desfederar-se o no. Es a dir, no hem de viure com un drama que Convergència i Unió es presentin separatament en alguns municipis. Però, pel que fa a la direcció nacional i comarcal, hem d'anar avançant en el camí de la integració de les direccions.

—Se us identifica amb un cert discurs d'obertura de la direcció de CDC. Quin paper us plantegeu de tenir?

—La meva aspiració és sobretot en el terreny de les idees. La meva aspiració és d'intentar construir aquesta Convergència encara més capaç de connectar amb el gruix de la societat catalana, que té capacitat de donar resposta als problemes de les persones, amb un projecte de país clar, i un discurs, en conjunt, il·lusionador. Aquesta és la meva aspiració. I si, en el dia a dia de la marxa del partit, hi puc col·laborar, així com en alguna altra ocasió no hi estava disposat, perquè considerava que tenia unes ocupacions que requerien una total implicació, ara veig que sí que ho puc fer i que tinc il·lusió per fer-ho.

De tota manera, mai no he planificat la meva trajectòria política, mai. Hi ha qui pot atribuir-me, fins i tot, una certa desgana, que no hi és, en absolut. Tinc ganes d'estar allà on pugui ser útil a cada moment; llavors m'hi dedico a fons. Però això no forma part de cap estratègia per a anar pujant esglaons.

El meu futur el veig tant dins del món polític, amb una altra responsabilitat, com fora del món polític. A mi la política m'apassiona, però estic convençut que fora de la política hi ha més coses que m'apassionen també. Estic satisfet fent el que faig. Ara m'he ofert al secretari general per estar dins el govern del partit, si els militants ho volen, perquè crec que és un moment complicat i tots hi hem de posar la nostra part. I demà, Déu dirà.

Enric Rimbau